

Вноситься
Кабінетом Міністрів України

Ю. СВИРИДЕНКО

“ ”

2026 р.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про захист населення від інфекційних хвороб

Цей Закон визначає повноваження органів державної влади у сфері захисту населення від інфекційних хвороб, встановлює правове регулювання відносин у сфері захисту населення від інфекційних хвороб, профілактичних щеплень, запобігання інфекційним захворюванням у закладах освіти та дитячих закладах оздоровлення та відпочинку, визначає права та обов'язки юридичних і фізичних осіб у сфері захисту населення від інфекційних хвороб.

Заснований на принципах наукового підходу, застосуванні превентивних заходів та міжнародної співпраці, цей Закон спрямований на забезпечення безпеки громадян та здоров'я нації в цілому шляхом вдосконалення системи моніторингу, реагування та координації дій із запобігання та у разі виникнення інфекційних загроз.

Розділ I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

1. У цьому Законі терміни вживаються в такому значенні:

1) благополучна епідемічна ситуація — епідемічна ситуація щодо інфекційних хвороб, за якої інфекційні хвороби не реєструються або реєструються їх поодинокі випадки, відсутні сприятливі умови для поширення цих інфекційних хвороб;

2) джерело збудника інфекційної хвороби (далі — джерело інфекції) — біотичні (людина, тварина або рослина, хворі або які є носіями збудників інфекційних хвороб) та абіотичні (грунт, вода, предмети навколишнього природного середовища тощо) об'єкти, які містять збудників інфекційних хвороб;



3) епідемічна ситуація щодо інфекційних хвороб (далі — епідемічна ситуація) — показник епідемічного благополуччя території (об'єкта) у певний час, що характеризується рівнем і динамікою захворювання людей на інфекційні хвороби, наявністю або відсутністю відповідних факторів передачі збудників інфекційних хвороб та іншими обставинами, що впливають на поширення інфекційних хвороб;

4) захист населення від інфекційних хвороб — система організаційних, медико-санітарних, технічних, фінансово-економічних та інших заходів, пов'язаних з профілактикою захворюваності на будь-які інфекційні хвороби серед населення, особливо із запобіганням випадкам (епідемії та/або пандемії) небезпечних та особливо небезпечних інфекційних хвороб, запобіганням їх розповсюдження серед населення у разі їх виникнення та реагуванням на надзвичайні ситуації, пов'язані з випадками (епідемією та/або пандемією) небезпечних та особливо небезпечних інфекційних хвороб і ліквідацією їх наслідків;

5) збудники інфекційних хвороб — живі організми (віруси, бактерії, рикетсії, найпростіші, гриби, гельмінти, кліщі), продукти їх життєдіяльності (токсини), патогенні білки (пріони), що можуть спричиняти інфекційні хвороби;

6) інші працівники, зайняті у сфері захисту населення від інфекційних хвороб (далі — інші працівники), — це працівники центральних органів виконавчої влади, їх територіальних органів у разі їх утворення (зокрема державні службовці), державних установ та підприємств, що перебувають у сфері їх управління, які безпосередньо беруть участь в організації та здійсненні медико-санітарних заходів (санітарних та протиепідемічних заходів) в осередках інфекційних хвороб у разі загрози виникнення епідемії (пандемії) інфекційної хвороби;

7) календар профілактичних щеплень (далі — календар щеплень) — нормативний акт центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я, яким затверджуються переліки обов'язкових та рекомендованих профілактичних щеплень, а також оптимальні строки їх проведення;

8) карантинні інфекційні хвороби — небезпечні та особливо небезпечні інфекційні захворювання, зокрема такі, що мають міжнародне значення, які потребують обов'язкового впровадження спеціальних обмежувальних адміністративних та медико-санітарних заходів (карантинних заходів);

9) медичні протипоказання до проведення профілактичних щеплень (далі — медичні протипоказання) — стан, за якого існує чітко визначена ймовірність виникнення серйозної побічної реакції реципієнта на введення медичних імунобіологічних препаратів, а ризики від введення медичних імунобіологічних препаратів значно перевищують переваги від проведення імунізації. Медичні протипоказання можуть бути постійними (мають постійний позитивний характер та ймовірно не будуть зняті протягом

життя) і тимчасовими (які безпосередньо наявні в момент вирішення питання щодо проведення імунізації, мають тимчасовий характер та зникають з часом);

10) національна технічна група експертів з питань імунопрофілактики – постійний незалежний консультативний дорадчий орган при центральному органі виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я, що надає цьому органу рекомендації з питань формування та/або реалізації політики у сфері імунопрофілактики, наукових досліджень та проведення заходів з імунопрофілактики на основі доказової медицини та сучасних підходів;

11) небезпечні інфекційні хвороби — інфекційні хвороби, що характеризуються важкими та/або стійкими розладами здоров'я в окремих осіб, які хворіють на них, і становлять небезпеку для життя та здоров'я цих осіб та осіб, що їх оточують, зокрема соціально небезпечні інфекційні хвороби;

12) несприятлива подія після імунізації/туберкулінодіагностики — будь-які несприятливі зміни стану здоров'я людини, що спостерігаються після імунізації/туберкулінодіагностики (зокрема небажана реакція після імунізації/туберкулінодіагностики), які необов'язково мають причинно-наслідковий зв'язок з використанням медичних імунобіологічних препаратів та/або туберкуліну. Несприятливою подією може бути будь-яке несприятливе відхилення у результатах лабораторних досліджень, симптоми захворювання або захворювання;

13) обов'язкові профілактичні щеплення — це щеплення, включені до календаря щеплень та такі, що є обов'язковими для окремих груп населення (за станом здоров'я, за сферою діяльності, за віком, щеплення осіб з порушенням календаря щеплень, щеплення осіб з ВІЛ-позитивним статусом, щеплення осіб після алло/ауто-ТСГК (трансплантація стовбурових гемопоетичних клітин), щеплення на ендемічних і ензоотичних територіях та за епідемічними показаннями);

14) осередок інфекційної хвороби — місце (об'єкт, територія), де виявлено джерело інфекції та відповідні фактори її передачі;

15) особливо небезпечні інфекційні хвороби — інфекційні хвороби, зокрема карантинні, що характеризуються важкими та (або) стійкими розладами здоров'я у значній кількості осіб, які хворіють на них, високим рівнем смертності та здатністю до швидкого поширення серед людей;

16) пандемія — це епідемія, що поширюється в масштабах, які перетинають міжнародні кордони і, здебільшого, вражає велику кількість людей;

17) профілактичні щеплення — це щеплення, які проводяться з метою запобігання виникненню інфекційних хвороб в осіб, що їх отримують. Такі щеплення можуть проводитися за календарем щеплень та поза ним;

18) рекомендовані профілактичні щеплення (далі — рекомендовані щеплення) — це щеплення, які рекомендовано проводити для профілактики інфекційних хвороб, за станом здоров'я та/або епідемічними показаннями, які не включені до переліку обов'язкових;

19) соціально небезпечні інфекційні хвороби — це інфекційні хвороби (туберкульоз, інфекційні хвороби, що передаються статевим шляхом, ВІЛ/СНІД, проказа), що мають не лише медичне, але і соціальне значення, які є загрозою для значної кількості населення, та особи, що хворіють на них, потребують соціального захисту;

20) холододовий ланцюг — це безперервно функціонуюча система, що гарантує оптимальний температурний режим зберігання і транспортування на всіх етапах переміщення медичних імунобіологічних препаратів від виробника до споживача;

21) щеплення — процес введення в організм людини медичних імунобіологічних препаратів для створення специфічної несприйнятливості до чітко визначених збудників інфекційних хвороб.

2. Інші терміни вживаються в цьому Законі у значенні, наведеному в Основах законодавства України про охорону здоров'я, Законах України “Про державні фінансові гарантії медичного обслуговування населення”, “Про систему громадського здоров'я”, “Про лікарські засоби”, “Про управління відходами”, інших законодавчих актах України.

Стаття 2. Законодавство про захист населення від інфекційних хвороб

1. Законодавство України у сфері захисту населення від інфекційних хвороб складається з Конституції України, відповідних міжнародних договорів України, згоду на обов'язковість яких надано Верховною Радою України, цього Закону та інших законів, а також підзаконних нормативно-правових актів України, прийнятих на їх виконання.

2. Якщо міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, передбачено інші правила, ніж ті, що встановлені цим Законом, застосовуються правила міжнародного договору України.

Стаття 3. Суб'єкти відносин у сфері захисту населення від інфекційних хвороб

1. Суб'єктами відносин у сфері захисту населення від інфекційних хвороб є:

1) Кабінет Міністрів України;

- 2) центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я;
- 3) головна експертна установа у сфері громадського здоров'я;
- 4) інші органи державної влади;
- 5) центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері санітарно-епідемічного благополуччя населення;
- 6) наукові установи;
- 7) Рада міністрів Автономної Республіки Крим, місцеві державні адміністрації, органи місцевого самоврядування;
- 8) заклади охорони здоров'я, фізичні особи — підприємці, які отримали ліцензію на провадження господарської діяльності з медичної практики;
- 9) акредитовані лабораторії;
- 10) установи, заклади, частини і підрозділи центральних органів виконавчої влади, що реалізують державну політику у сферах оборони і військового будівництва, охорони громадського порядку, захисту державного кордону, виконання кримінальних покарань, Державного управління справами, Служби безпеки України;
- 11) громадяни України, іноземці та особи без громадянства, які постійно проживають на території України;
- 12) міжнародні організації;
- 13) інші юридичні особи, громадські формування, що не мають статусу юридичної особи, які провадять діяльність на території України.

Розділ II

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА ТА РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ У СФЕРІ ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ ВІД ІНФЕКЦІЙНИХ ХВОРОБ

Стаття 4. Повноваження Кабінету Міністрів України у сфері захисту населення від інфекційних хвороб

1. Кабінет Міністрів України у сфері захисту населення від інфекційних хвороб:

1) спрямовує, координує та контролює діяльність міністерств, інших центральних та місцевих органів виконавчої влади у сфері захисту населення від інфекційних хвороб;

2) визначає механізм фінансування, організації матеріально-технічного оснащення закладів охорони здоров'я, юридичних та фізичних осіб, залучених до проведення заходів і робіт, пов'язаних з ліквідацією епідемій (пандемій), координацію проведення цих заходів і робіт;

3) схвалює стратегію розвитку імунопрофілактики та захисту населення від інфекційних хвороб, яким можна запобігти шляхом проведення імунопрофілактики;

4) забезпечує координацію здійснення оперативних функцій суб'єктами відносин у сфері захисту населення від інфекційних хвороб в межах їх компетенції, зокрема з урахуванням рекомендацій та документів Всесвітньої організації охорони здоров'я;

5) здійснює інші визначені законами повноваження, пов'язані з формуванням та реалізацією державної політики у сфері захисту населення від інфекційних хвороб.

Стаття 5. Повноваження центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я, у сфері захисту населення від інфекційних хвороб

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я, у сфері захисту населення від інфекційних хвороб:

1) забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері захисту населення від інфекційних хвороб;

2) розробляє та подає на схвалення Кабінету Міністрів України стратегію розвитку імунопрофілактики та захисту населення від інфекційних хвороб, яким можна запобігти шляхом проведення імунопрофілактики;

3) визначає перелік інфекційних хвороб, яким можна запобігти шляхом проведення імунопрофілактики, перелік обов'язкових профілактичних щеплень та формує календар профілактичних щеплень з урахуванням рекомендацій національної технічної групи експертів з питань імунопрофілактики;

4) забезпечує готовність підпорядкованих сил і засобів до дій, спрямованих на запобігання та реагування на надзвичайні ситуації, пов'язані з захистом населення від інфекційних хвороб, у межах компетенції здійснює розроблення та запровадження своєчасних протиепідемічних, профілактичних та лікувальних заходів;

5) затверджує:

календар профілактичних щеплень;

положення про організацію і проведення профілактичних щеплень;

методику розрахунку потреби в медичних імунобіологічних препаратах та медичних виробках, які використовуються для профілактичних щеплень;

перелік медичних протипоказань до проведення профілактичних щеплень;

порядок відпуску громадянам медичних імунобіологічних препаратів через аптечну мережу;

перелік особливо небезпечних, небезпечних інфекційних та паразитарних хвороб людини і носійства збудників цих хвороб;

порядок письмового підтвердження або засвідчення відмови від проведення обов'язкових профілактичних щеплень;

вимоги до реєстрації несприятливих подій після імунізації/туберкулінодіагностики;

акт щодо відмови від проведення обов'язкових профілактичних щеплень;

б) здійснює інші визначені законами повноваження, пов'язані з формуванням та реалізацією державної політики у сфері захисту населення від інфекційних хвороб.

Стаття 6. Повноваження інших центральних органів виконавчої влади у сфері захисту населення від інфекційних хвороб

1. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері санітарно-епідемічного благополуччя населення:

1) вносить пропозиції щодо формування та реалізації державної політики у сфері захисту населення від інфекційних хвороб, забезпечення захисту здоров'я та санітарно-епідемічного благополуччя населення;

2) здійснює державний нагляд (контроль) за дотриманням санітарного законодавства;

3) бере участь у міжгалузевому співробітництві у сфері захисту населення від інфекційних хвороб;

4) сприяє науковим дослідженням, впровадженню їх результатів та рекомендацій міжнародних організацій у сфері захисту населення від інфекційних хвороб;

5) здійснює інші повноваження, визначені законодавством у сфері захисту населення від інфекційних хвороб.

2. Інші центральні органи виконавчої влади, що забезпечують формування та реалізують державну політику у відповідних сферах, у сфері захисту населення від інфекційних хвороб:

1) вносять пропозиції щодо формування та реалізації державної політики у сфері захисту населення від інфекційних хвороб, забезпечення захисту здоров'я та санітарно-епідемічного благополуччя населення;

2) здійснюють державний нагляд (контроль) у сферах, що належать до їх повноважень відповідно до закону;

3) беруть участь у міжгалузевому співробітництві у сфері захисту населення від інфекційних хвороб;

4) сприяють науковим дослідженням, впровадженню їх результатів та рекомендацій міжнародних організацій у сфері захисту населення від інфекційних хвороб;

5) здійснюють інші повноваження, визначені законодавством у сфері захисту населення від інфекційних хвороб.

Стаття 7. Повноваження Ради міністрів Автономної Республіки Крим, місцевих державних адміністрацій, органів місцевого самоврядування у сфері захисту населення від інфекційних хвороб

1. Рада міністрів Автономної Республіки Крим, місцеві державні адміністрації у сфері захисту населення від інфекційних хвороб:

1) вносить пропозиції щодо формування та реалізації державної політики у сфері захисту населення від інфекційних хвороб, забезпечення захисту здоров'я та санітарно-епідемічного благополуччя населення;

2) бере участь у заходах щодо здійснення державного нагляду (контролю) у сфері захисту населення від інфекційних хвороб міжгалузевому співробітництві у сфері захисту населення від інфекційних хвороб;

3) сприяє науковим дослідженням, впровадженню їх результатів та рекомендацій міжнародних організацій у сфері захисту населення від інфекційних хвороб;

4) розробляють та забезпечують виконання регіональних програм у сфері захисту населення від інфекційних хвороб, захисту здоров'я та санітарно-епідемічного благополуччя населення;

5) здійснює інші повноваження, визначені законодавством у сфері захисту населення від інфекційних хвороб.

2. Органи місцевого самоврядування у сфері захисту населення від інфекційних хвороб:

1) сприяють в реалізації державної політики у сфері захисту населення від інфекційних хвороб на відповідній території;

2) організовують розроблення, затвердження і виконання регіональних і місцевих програм у сфері захисту населення від інфекційних хвороб, беруть участь у розробленні та виконанні державних цільових програм;

Розділ III

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВІДНОСИН
У СФЕРІ ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ ВІД ІНФЕКЦІЙНИХ ХВОРОБ,
ПРОФІЛАКТИКА ТА НАДАННЯ МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ ХВОРИМ
НА СОЦІАЛЬНО НЕБЕЗПЕЧНІ ІНФЕКЦІЙНІ ХВОРОБИ

Стаття 8. Профілактичні щеплення

1. Обов'язкові профілактичні щеплення проти інфекційних хвороб за віком, відповідно до календаря щеплень, щеплення для осіб з порушенням календаря щеплень та для профілактики сказу, профілактичні щеплення за епідемічними показаннями проводяться для громадян безоплатно за рахунок коштів Державного бюджету України, місцевих бюджетів та інших джерел, не заборонених законодавством.

2. Фінансування профілактичних і протиепідемічних заходів здійснюється за рахунок коштів Державного бюджету України та місцевих бюджетів, а у випадках, передбачених законом, — за рахунок коштів підприємств, установ і організацій незалежно від форми власності, а також коштів фізичних осіб.

Закупівлі медичних імунобіологічних препаратів та медичних виробів, які використовуються для проведення обов'язкових профілактичних щеплень для груп населення за віком, відповідно до календаря щеплень, щеплення осіб з порушенням календаря щеплень та для профілактики сказу, здійснюються за рахунок коштів Державного бюджету України, а також інших джерел, не заборонених законодавством.

Закупівлі медичних імунобіологічних препаратів та медичних виробів, які використовуються для проведення щеплень за станом здоров'я, за епідемічними показаннями, а також на ендемічних та ензоотичних територіях, здійснюються за рахунок коштів місцевих бюджетів та інших джерел, не заборонених законодавством.

Органи місцевого самоврядування можуть розробляти та затверджувати місцеві програми з імунізації населення. Фінансування таких програм здійснюється за кошти відповідного місцевого бюджету та інших джерел, не заборонених законодавством.

3. Розподіл та передача медичних імунобіологічних препаратів та медичних виробів, які використовуються для проведення профілактичних щеплень до закладів охорони здоров'я, зокрема до надавачів медичних послуг за програмою державних гарантій медичного обслуговування населення, здійснюється відповідно до порядку, затвердженого центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я.

4. Профілактичні щеплення проводять медичні та фармацевтичні працівники, які мають відповідну підготовку з питань організації та техніки

їх проведення, а також володіють навичками надання невідкладної допомоги в разі розвитку поствакцинальних реакцій/ускладнень та зобов'язані надати об'єктивну інформацію особам, яким проводиться щеплення, або їх законним представникам про ефективність профілактичних щеплень та про можливі поствакцинальні ускладнення.

5. Профілактичні щеплення проводяться після медичного огляду та надання інформації про ефективність щеплень та можливі поствакцинальні реакції за відсутності в особи, яка вакцинується, медичних протипоказань, за особистою згодою або згодою законних представників неповнолітньої/недієздатної особи.

6. Якщо повнолітня дієздатна особа або законні представники неповнолітньої/недієздатної особи, яка повинна вакцинуватися, відмовляються від обов'язкових профілактичних щеплень, медичний працівник повинен взяти у них відповідне підтвердження про відмову, а у разі небажання надати таке підтвердження — скласти акт за формою та у порядку, затвердженому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я.

7. Відомості про профілактичні щеплення, побічні реакції чи несприятливі події після імунізації або про відмову від профілактичних щеплень підлягають обов'язковому статистичному обліку і вносяться до електронної системи охорони здоров'я в установленому законодавством порядку.

Стаття 9. Вимоги до медичних імунобіологічних препаратів, контроль за їх якістю та застосуванням

1. Для профілактичних щеплень застосовуються медичні імунобіологічні препарати, зареєстровані та дозволені до використання в Україні в установленому законодавством порядку.

2. Контроль за дотриманням вимог законодавства щодо забезпечення ефективності, якості та безпеки медичних імунобіологічних препаратів і правил їх обігу здійснюється відповідно до законодавства про державний нагляд (контроль) у сфері лікарських засобів. Контроль за відповідністю медичних імунобіологічних препаратів, що застосовуються у медичній практиці, вимогам державних і міжнародних стандартів здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері контролю якості та безпеки лікарських засобів у порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я.

3. Медичні імунобіологічні препарати повинні зберігатися та транспортуватися з дотриманням відповідних температурних умов системи холодового ланцюга, визначених в інструкціях про їх застосування.

4. Зберігання, транспортування, а також управління відходами непридатних для використання медичних імунобіологічних препаратів здійснюється з дотриманням державних медико-санітарних правил (санітарних регламентів).

Контроль за дотриманням встановлених порядку та умов зберігання, транспортування, знешкодження медичних імунобіологічних препаратів здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері контролю якості та безпеки лікарських засобів.

5. Про кожний випадок несприятливих подій після імунізації/туберкулінодіагностики медичні та фармацевтичні працівники закладів охорони здоров'я незалежно від форми власності та фізичні особи — підприємці, які провадять господарську діяльність з медичної практики, повідомляють про це у порядку здійснення фармаконагляду, затвердженому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я.

Стаття 10. Запобігання інфекційним захворюванням у закладах освіти та дитячих закладах оздоровлення та відпочинку

1. Зарахування осіб до закладів освіти, дитячих закладів оздоровлення та відпочинку проводиться за наявності медичної довідки (витягу з медичної картки дитини), виданої закладом охорони здоров'я, в якому дитина перебуває під медичним наглядом, відповідно до вимог Закону України «Про систему громадського здоров'я».

Медична довідка (витяг з медичної картки дитини) формується на підставі даних медичного огляду дитини, якщо відсутні медичні протипоказання для її перебування у цьому закладі, а також якщо їй проведено профілактичні щеплення згідно з календарем щеплень, якщо їх проведення не протипоказано.

2. Особам, які не отримали профілактичних щеплень згідно з календарем щеплень, відвідування закладів освіти, дитячих закладів оздоровлення та відпочинку не дозволяється. У разі якщо профілактичні щеплення особам проведено з порушенням установлених календарем щеплень строків у зв'язку з наявністю тимчасових або постійних медичних протипоказань, при благополучній епідемічній ситуації за рішенням лікарсько-консультативної комісії закладу охорони здоров'я такі особи можуть бути зараховані до закладу освіти або дитячого закладу оздоровлення та відпочинку та відвідувати його.

3. Працівники закладів освіти, дитячих закладів оздоровлення та відпочинку зобов'язані:

вести постійне спостереження за станом здоров'я дітей, а у разі виявлення хворого на інфекційну хворобу – вжити заходів для його ізоляції

від здорових дітей та негайно повідомити про цей випадок відповідний заклад охорони здоров'я;

систематично проводити гігієнічне навчання та виховання дітей.

Стаття 11. Права та обов'язки осіб, які хворіють на інфекційні хвороби чи є носіями збудників інфекційних хвороб

1. Особи, які хворіють на інфекційні хвороби чи є носіями збудників інфекційних хвороб, мають право на:

діагностику та лікування відповідно до Законів України “Про державні фінансові гарантії медичного обслуговування населення” та “Про систему громадського здоров'я”;

отримання достовірної та своєчасної інформації про результати медичного огляду, обстеження та лікування, про стан свого здоров'я, про наявні та можливі фактори ризику для здоров'я та їх ступінь, а також на отримання рекомендацій щодо запобігання поширенню інфекційних хвороб;

звернення до суду з позовами про відшкодування шкоди, заподіяної їх здоров'ю внаслідок порушення законодавства про захист населення від інфекційних хвороб.

2. Особи, які хворіють на інфекційні хвороби чи є носіями збудників інфекційних хвороб, зобов'язані:

виконувати вимоги медичних працівників та актів законодавства для запобігання поширенню інфекційних хвороб;

виконувати вимоги медичних працівників щодо порядку та умов лікування, додержуватися режиму роботи закладів охорони здоров'я та наукових установ, у яких вони лікуються.

3. Іноземцям та особам без громадянства, які хворіють на інфекційні хвороби чи є носіями збудників інфекційних хвороб, медична допомога надається відповідно до законодавства та міжнародних договорів України.

Стаття 12. Заходи правового і соціального захисту медичних та інших працівників, зайнятих у сфері захисту населення від інфекційних хвороб

1. У разі смерті медичного або іншого працівника чи встановлення групи інвалідності внаслідок професійного захворювання, пов'язаного з виконанням професійних обов'язків в умовах підвищеного ризику зараження збудниками інфекційних хвороб, страхові виплати здійснюються відповідно до Закону України “Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування”.

Стаття 13. Надання медичної допомоги особам, які хворіють на соціально небезпечні інфекційні хвороби

1. Особи, які хворіють на соціально небезпечні інфекційні хвороби, підлягають своєчасному та ефективному лікуванню, періодичним обстеженням і медичному нагляду.

2. Медична допомога таким громадянам, іноземцям, особам без громадянства, які постійно проживають на території України, та особам, яких визнано біженцями або особами, які потребують додаткового захисту, надається у порядку, визначеному законодавством України.

3. Особливості надання медичної допомоги особам, які хворіють на ВІЛ-інфекцію та/або туберкульоз, визначається спеціальними законами.

Стаття 14. Відповідальність за порушення законодавства про захист населення від інфекційних хвороб

1. Юридичні та фізичні особи, винні в порушенні законодавства про захист населення від інфекційних хвороб, несуть відповідальність згідно із законами України.

Розділ IV

МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО

Стаття 15. Міжнародне співробітництво України у сфері захисту населення від інфекційних хвороб

1. Міжнародне співробітництво України у сфері захисту населення від інфекційних хвороб здійснюється шляхом укладення міжнародних договорів, участі в міжнародних програмах і проектах, обміну інформацією та досвідом роботи, розвитку торгівлі імунологічними та іншими лікарськими засобами, виконання Міжнародних медико-санітарних правил 2005 року, надання взаємодопомоги, наближення законодавства України в зазначеній сфері до законодавства Європейського Союзу тощо.

Розділ V

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування, та вводиться в дію через дев'ять місяців з дня набрання ним чинності.

2. Визнати таким, що втратив чинність з дня введення в дію цього Закону, Закон України “Про захист населення від інфекційних хвороб” (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 29, ст. 228 із наступними змінами).

3. У Законі України “Про систему громадського здоров'я” (Відомості Верховної Ради України, 2023 р., № 26, ст. 93 із наступними змінами):

1) частину першу статті 7 доповнити пунктом 14 такого змісту:

“14) забезпечує на період карантину: розроблення та затвердження переліку товарів, що мають істотну соціальну значущість; запровадження державних регульованих цін на товари протиепідемічного призначення, що необхідні для запобігання поширенню особливо небезпечних інфекційних хвороб, та/або товари, що мають істотну соціальну значущість.”;

2) пункт 4 розділу IX “Прикінцеві та перехідні положення” виключити.

4. Кабінету Міністрів України:

1) до дня введення в дію цього Закону:

привести власні нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити приведення міністерствами, іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом;

2) протягом шести місяців з дня опублікування цього Закону розробити та подати на розгляд Верховної Ради України законопроект про внесення змін до Кримінального кодексу України та Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо врегулювання питань, пов’язаних з порушенням законодавства про захист населення від інфекційних хвороб, з метою запровадження адміністративної та/або кримінальної відповідальності за порушення законодавства про захист населення від інфекційних хвороб.

**Голова
Верховної Ради України**